

Ketelbinkie

Solo: Toen wij van Rotterdam vertrokken
Met de 'Edam' een ouwe schuit.
Met kakkerlakken in de midscheeps
En rattennesten in 't vooruit.
Toen hadden we een kleine jongen
Als 'Ketelbink' bij ons aan boord.
Die voor de eerste keer naar zee ging
En nooit van haaien had gehoord.

Koor: Die van zijn moeder aan de kade,
Wat schuchter lachend afscheid nam.
Omdat ie haar niet durfde zoenen,
Die straatjongen van Rotterdam.

Solo: Hij werd gescholden door de stokers
Omdat ie van de eerste dag.
Toen wij maar net de pier uit waren
Al zeeziek in het foc-sle lag.
En met jenever en citroenen
Werd hij weer op de been gebracht.
Want zieke zeelui zijn nadelig
En brengen schade aan de vracht.

Koor: Als ie dan, sjouwend met z'n ketels,
Van de kombuis naar voren kwam .
Dan was het net een brokkie wanhoop,
Die straatjongen uit Rotterdam.

Ketelbinkie

Solo: Wanneer hij 's avonds in z'n kooi lag
En na zijn sjouwen eind'lijk sliep.
Dan schold de man, die wacht-te-kooi had
Omdat ie om z'n moeder riep.
Toen is ie, op een mooie morgen
't Was in de Stille Oceaan.
Terwijl ze brulden om hun koffie
Niet van zijn kooigoed opgestaan.

Koor: En toen de stuurman met kinine,
En wonderolie bij hem kwam.
Vroeg hij een voorschot op z'n gage,
Voor 't ouwe mens in Rotterdam.

Solo: In zeildoek en met roosterbaren
Werd hij die dag op 't luik gezet.
De kapitein lichtte zijn petje
En sprak met groc-stem een gebed.
En met een 'Een-twee-drie-in-godsnaam!'
Ging 't ketelbinkie overboord.
Die 't ouwetje niet durfde zoenen
Omdat dat niet bij zeelui hoort.

Koor: De man een extra mokkie schoot-an,
En 't ouwe mens een telegram.
Dat was het einde van een 'zeeman',
Die straatjongen uit Rotterdam.